

nr. 51 569 van 24 november 2010

in de zaak RvV X / IV

In zake:	X	
	Gekozen woonplaats:	X
	tegen:	
	de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.	

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. GÜL en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 12 september 2009 het Rijk binnen en diende op 15 september 2009 een asielaanvraag in. Op 14 juli 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Beletweyne en te behoren tot de minderheidsgroep Makane (< Jareer).

U werd op 20 januari 1977 geboren te Beletweyne. U was woonachtig te Beletweyne. In 1996 reisde u naar Mogadishu om er werk te zoeken. U vond werk als automechanicus. U huwde in 1996 met Faham Barre (< Habr Gedir) buiten het medeweten van uw schoonouders. Uw schoonouders zouden uw relatie met hun dochter afkeuren omdat u tot de minderheidsgroep Jareer behoorde. In 1997, ongeveer een jaar na uw aankomst in Mogadishu, keerde u terug naar Beletweyne. Eveneens in 1997 stierf uw moeder een natuurlijke dood. In 1998 werd uw dochter Abshira geboren te Beletweyne. In 2000 werd uw zoon Mohamed geboren te Beletweyne. In 2002 werd uw dochter Khadra geboren te Beletweyne. In 2004 werd uw zoon Abdirashid geboren in Beletweyne. In januari 2006 kwamen uw schoonouders naar Beletweyne en namen uw echtgenote mee. In februari 2006 scheidde u van Faham Barre. In mei 2006 werden u en uw zoon Abdirashid geraakt door een bom die werd afgevuurd door Al-Shabaab. Uw zoon Abdirashid stierf en u raakte gewond aan de arm. In 2007 werd u gearresteerd en meegenomen door Al-Shabaab. U werd door Al-Shabaab als automechanicien vernicht hun rollend materieel te herstellen. Op 10 januari 2009 diende u samen met 3

...militeleden van Al-Shabaab naar het bos te gaan om brandhout te sprokkelen. U bestuurde een vrachtwagen en op de terugweg raakten de wielen gekneld in het zand. U zei tegen de militeleden dat ze dienden uit te stappen en de vrachtwagen uit het zand dienden te duwen terwijl u aan het stuur bleef zitten. Toen de vrachtwagen los kwam uit het zand gaf u plankgas en zonder de militeleden op te pikken scheerde u weg naar de grensovergang met Ethiopië in For Libah. U reisde verder naar Addis Ababa (Ethiopië). U verbleef 11 dagen in Addis Ababa en vervolgens reisde u per auto naar Djibouti-stad (Djibouti). U verbleef 4 dagen in Djibouti-stad en vervolgens reisde u per auto naar Masawa (Eritrea) alwaar u 20 dagen verbleef. Vervolgens reisde u per auto naar Khartoem (Soedan) alwaar u 10 dagen verbleef. Daarna reisde u per auto naar Tripoli (Libië) alwaar u 26 dagen verbleef. U nam een boot en reisde naar Bari (Italië). Op 30 maart 2009 vroeg u asiel aan te Italië. Op 16 juni 2009 kreeg u de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in Italië. Na een verblijf van 5 maanden in Italië reisde u per trein naar Parijs (Frankrijk). U verbleef 18 dagen in Parijs waarna u per trein naar België reisde. U vroeg op 15 september 2009 asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw "vrees voor vervolging" in de zin van de Vluchtelingenconventie of "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste dient er te worden vastgesteld dat u reeds een verblijfsrecht heeft in een veilig derde land, in casu Italië.

Nadat de Dienst Vreemdelingenzaken uw vingerafdrukken nam dd. 15 september 2009 is gebleken dat uw vingerafdrukken in Italië werden genomen op 30 maart 2009 en 21 april 2009 (zie informatie in administratief dossier). Voor de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u - nadat u op de hoogste werd gesteld van het aantreffen van uw vingerafdrukken in Italië - dat u op 30 maart 2009 asiel aangevraagd had in Italië en in juni 2009 erkend werd als vluchteling in Italië (zie verklaring Dienst Vreemdelingenzaken dd. 7 oktober 2009, punt 14 en verklaring Dienst Vreemdelingenzaken dd. 4 februari 2010, punt 17).

Uit de door u voorgelegde documenten, meer bepaald het door u voorgelegde

Italiaanse vreemdelingenpaspoort *Titolo di viaggio per stranieri* (nr. 709/09) op naam van Rashid Hagi Mohamed, uitgereikt te Bari (Italië) op 18 juni 2009 en geldig tot 3 juni 2012 (zie informatie in administratief dossier) en de door u voorgelegde Italiaanse verblijfsvergunning voor vreemdelingen *Permesso di soggiorno per stranieri* (nr. 1377908) uitgereikt door het Ministero dell'interno, Amministrazione della pubblica sicurezza te Bari (Italië) op 16 juni 2009 blijkt dat u subsidiaire bescherming werd toegekend (zie informatie in administratief dossier). Uit deze documenten blijkt bovendien dat u op 16 juni 2009 een verblijfsvergunning met een geldigheidsduur van 3 jaar kreeg afgeleverd door de Italiaanse autoriteiten hetgeen impliceert dat u momenteel over een geldig verblijfsstatuut beschikt in Italië.

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat u niet aantoonbaar is dat de bescherming die u door Italië werd verleend, heeft opgehouden. Zo haalt u louter aan Italië te hebben verlaten omdat u er geen onderdak vond en/of hulp kreeg (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 7 juli 2010, p. 8) en u er gedurende 2 maanden vruchteloos naar werk zocht (p. 8). Bijgevolg maakt u evenmin aannemelijk dat er wat u betreft in Italië een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Italië een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteit, nationaliteit en reisweg kunnen, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, niet worden nagegaan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat het gezien de huidige omstandigheden niet aangewezen is dat u naar Somalië zou worden teruggeleid, maar dat u naar Italië kan worden teruggeleid, waar u op 16 juni 2009 het subsidiaire beschermingsstatuut werd verleend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste en enige middel beroept verzoeker zich op de schending van "de motiveringsplicht, voortvloeiend uit de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsmede van de artikelen 62, 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) en van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en kennelijke appreciatiefout en machtsoverschrijding".

2.3. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft

genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Een beslissing is enkel met machtoverschrijding genomen wanneer ze steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven (RvS 4 maart 1960, nr. 7681; RvS 30 september 1960, nr. 8094; RvS 23 november 1965, nr. 11.519), wat in casu manifest niet het geval is en ook niet in deze zin wordt toegelicht.

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

3.1. Verzoeker is afkomstig uit Somalië en werd door de Italiaanse overheid het subsidiaire beschermingsstatuut toegekend. Uit de neergelegde verblijfsvergunning voor vreemdelingen blijkt dat deze vergunning geldig is tot 3 juni 2012 en ze hernieuwd kan worden. Voorts is verzoeker in het bezit van een vreemdelingenpaspoort waarmee hij naar België kon reizen. Verzoeker is uit Italië vertrokken omdat hij er geen onderdak vond, noch hulp, noch werk (zie gehoorverslag CGVS, p. 8) en benadrukt in zijn verzoekschrift *“Het leven in Italië is voor mannelijke vluchtelingen uit Somalië zeer moeilijk”*. Nochtans brengt hij echter geen objectief element ter staving van zijn beweringen aan en legde daarenboven tegenstrijdige verklaringen af betreffende zijn woonplaats in Italië. Zo verklaarde verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken tot aan zijn vertrek uit Italië in een gesloten centrum te hebben verbleven. Tijdens het verhoor door de commissaris-generaal verklaarde hij evenwel *“de eerste 3 maanden verbleef ik in een centrum. De volgende twee maanden zocht ik werk en verbleef buiten het centrum”* en *“ik ging van plaats, soms sliep ik op straat of in treinstations”* (zie gehoorverslag CGVS, p. 8).

3.2. Waar verzoeker stelt dat zijn verhoor *“zeer summier”* was, gaat hij eraan voorbij dat de duur van het verhoor geen kwaliteitsmeter inhoudt. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker en zijn advocaat op het einde van het verhoor de mogelijkheid werd geboden aanvullingen te maken. Bovendien verduidelijkt verzoeker geenszins op welk vlak de duur van het verhoor een negatief effect heeft op zijn asielaanvraag.

3.3. Verzoeker meent *“Het CGVS baseert haar weigeringbeslissing enkel op het feit dat verzoeker in Italië asiel aangevraagd heeft en er de subsidiaire bescherming bekomen heeft. Dit impliceert volgens het CGVS dat verzoeker teruggeleid dient te worden naar Italië en zijn asielaanvraag in België niet ten gronde kan worden behandeld. (...) Het CGVS baseert haar beslissing in casu ten onrechte op het concept “veilig derde land” (...) Gezien de begrippen “veilig derde land” en “eerste land van asiel” niet dienstig kunnen aangewend worden in Belgische asielzaken, dient het vluchtrelaas te worden bekeken ten aanzien van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit of, in geval van staatlozen, naar de gewone vroegere verblijfplaats. (de Raad voor vreemdelingenbeslissing [lees: Raad voor vreemdelingenbetwistingen], Arrest. 45.397 van 24 juni 2010. in gelijkaardige zaak”*. Verzoeker geeft terecht aan dat de bepalingen “veilig derde land” en “eerste land van asiel” in de artikelen 26 en 27 van de procedurerichtlijn geen rechtstreekse werking hebben gezien ze niet zijn omgezet in het Belgische recht. Hij gaat er nochtans aan voorbij dat zowel uit zijn verklaringen als uit de neergelegde documenten blijkt dat verzoeker al internationale bescherming geniet, in casu het subsidiaire beschermingsstatuut in Italië. Aldus heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht gemeend dat verzoeker dient aannemelijk te maken dat een terugkeer naar Italië onmogelijk is omdat het niet zou zijn toegelaten of omdat hij in Italië valt in het toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het gebruik van de term *“veilig derde land”* in de bestreden beslissing dient in het licht van bovenstaande te worden gezien en valt bijgevolg niet onder de noemer van de artikelen 26 en 27 van de procedurerichtlijn. Verzoekers komst naar België is dan ook niet ingegeven om redenen van bescherming maar om migratieredenen nu de aangehaalde asielmotieven louter van socio-economische aard zijn.

3.3.1. Verzoeker toont niet aan dat zijn leefomstandigheden in Italië in nexu staan met één van de vijf criteria vermeld in het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging. Verzoeker maakt aldus tegenover Italië geen vrees voor vervolging aannemelijk in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Noch toont hij aan dat een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is. Verzoeker kan nog steeds beroep doen op nationale bescherming van de Italiaanse overheid. De verzoekende partij toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN
[EDIT HERE]

K. DECLERCK

TERUG

]